

ΦΥΡΑΗΝ-ΜΙΓΑΗΝ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατά τα πρώτα χρόνια της ανελευθερώσεως της Ελλάδος υπεβλήθη στον αείμνηστον Όθωνα η έξις περιεργωτάτη αναφορά, την οποίαν αντίγραφον κατά λέξι :

«Μεγαλειότατε,
«Ο ταπεινός υποφαινόμενος τολμώ τολμώ και εκ δευτέρου να καθυποβλήθω διά του μέσου της ταπεινούσης αναφοράς μου την παρά τω Βασιλικών Ναυτικών, παραγραφείων αίτησίν μου, και προς την απόληψιν των δικαίωμάτων μου.
«Ευπράξιμι βασιλεύ ! Πολλάκις σας τό ειπα και προφορικός και ή ψυχή μου αισθάνεται τό παράπονον τό οποίον της οικογενείας μου είνε. Περιστόν να εκδράσω περισσοτέρον. «Οθεν μένονότι είμαι έξελκείς ότι θέλων λαβείν τό δικαίόν μου και την μεγαλοδωρον σου δικαιοσύνην.

Ευθαστάτος και αρχηγός πολιτικός και άνοδικός των Πυραίων, Υδραϊκών, καρτερών άρανιστών ψυχών και δυνατικών
Ο βασιλικός
Ρ. Α....»

Τό Γαλλικό αλφάβητο περιέχει 26 γράμματα, τό Αγγλικό 26, τό Ιταλικό 20, τό Ισπανικό 27, τό Γερμανικό 26, τό Ρωσικό 41, τό Λατινικό 22, τό Εβραϊκό 22, τό Αραβικό 28, τό Περσικό 32, τό Σανσκριτικό 50, τό Τουρκικό 33 και τό Κινέζικο 214.

Πιστεύεται κοινώς ότι τά τραπουλόχαρτα τά έφευραν επί της εποχής Καραόλου τό ΣΤ΄, για να διασχεδάζουν μ' αυτά τόν μελαγχολικό αυτόν βασιλέα της Γαλλίας.

Υπάγει όμως και μία ιστορία, σύμφωνα με την οποία τά τραπουλόχαρτα εισήχθησαν μετά την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως από τους Έλληνας στη Βενετία διά από χει έφτασαν στο Παρίσι.

Η τραπέζια στην άρχή άποτελείτο από τενήντα μόνο χαρτιά, τά οποία ήσαν ζωγραφισμένα με τό χέρι και παριστάναν τις μορφές, τις άρετές, τους πλανήτες κλπ.

Οι Κινέζοι χωρίζουν τις γυναίκες των άίεσος : 1) όταν δέν κάνουν παιδιά, 2) όταν είνε άρροστες, 3) όταν δέν σέβονται τά πεθερικά, 4) όταν κοιτσομπολείουν, 5) όταν κλέβουν, 6) όταν ζηλοτυπούν και 7) όταν τούς άπατούν !..

Τά σκουήρια τρώνε κάθε μέρα τροφή διπλάσια κατά βάρος από τό σώμα τους.

Η άγγελίδα τρώγει καθημερινώς δεκά περίπου ώμάδες τροφής. Τό ποτίει δέν χορταίνει άν δέν φάγη κ' αυτό κάθε μέρα τροφή διπλάσια του βάρους του σώματός του, ίση δηλαδή διά έπαρξέουσε για ένα γεύμα ανθρώπου !

— Άκούσε με, θειά Λάυρα. Είμ' έρωτευμένη ! Τ' άκούεις ;... Άγαπό... Άγαπό σάν τρελλή !..

— Τό ξέρω διά, είτε άδιάφορα ή Λάυρα.
— Τι ξέρεις ;
— Ξέρω, μακρόνια μου, πως άγαπάς τρελλά τόν Έρριζο Μονμο- ρανσύ...

Η Άλίη έγινε κόκκινη σάν τη φωτιά.
— Όχι, όχι, φώναξε με πείσμα, δέν τόν άγατώ, δέν τόν άγατώ παιά, δέν πρόκειται για' αυτόν... Τώρα πρόκειται για' άληθινή άγάπη, βαθεία, άπέραντη... Με καταλαβαίνεις ; Πρόκειται για' άγάπη...
— Σάν έκείνη που αισθανόσουν για τό μαρκήσιο Πάν Γάρολα ;

ρώτησε ειρωνικά ή Λάυρα.
— Όχι, σού λέω. Πιστέψέ με... Τώρα άγατώ άγνά, μέσ' άπ' την ψυχή μου. Τώρα είμαι μέχρι θανάτου έρωτευμένη. Και τόν άνθρωπο που άγατώ πρέπει να τόν δέχοιμια εδώ κάθε Δευτέρα και Παρασκευή. Ένοσεις ;

— Καλά, καλά, ξέρω. Θα παρουσιάσω βέβαια ως έξωδέλφη σου, άπως και με τους άλλους...
— Όχι, ως θεία μου. Μά πρόσεξε. Σού τό ειπα : Τη φροά αυτή άγατώ μέχρι θανάτου. Κι' άγαπέμια, άπως άγατώ. Δέν θέλω λοιπόν να μου ξαναμυλήσης για τις πολλές μου άμαρτίες. Για κανένα...
— Ούτε για τόν Πάν Γάρολα, μικρούλα μου ; Τόν χαριτωμένο μακρό μαρκήσιο ;... Άκούς, άγάπη μου, να πάν να γίνη καλύτερος !..

Άκούγοντας τά τελευταία λόγια της Λάυρας, ή Άλίη άφησε να της διαφύγη ένα ξεφρονητό.

— Καλόγερος !.. Καλόγε- ρος !.. έκραύγασε. «Ω τότε...

(Ακολουθεί)

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΠΑΡΟΛ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

«Όταν ύστερ' από μία μακρά άποικία ξανασυνάντησα τη δεσπο- νίδα Λιλόν σ' ένα φίλο σπίτι, με μεγάλη δυσκολία κατοόρθωνα να της άναγνωρίσω. Άντί της κόρης με τά τριανταφυλλένια μάγουλα, που είχα άφήσει γεμάτη ζωή και γεμάτη σφιγγός, έφύσα τώρα μία ώχρη και έξαντλημένη γυναίκα, πρόωρα γερασμένη και βο- τηγημένη στο πένθος.

Της έξέφρασα λοιπόν την άπορία μου για' αυτή της τη μεταβολή. Η Λιλόν στηρίχτηκε στο χέρι μου και με παρέφερε στη διπλανή άθουσα, όπου μου διηγήθηκε την ιστορία της, μία από τις τρομερό- τερες ιστορίες που είχα ακούσει ως τότε.

— Ομιώστε, μου είπε, τόν όραίο μαρκήσιο Πιγιέμ ; Έε λοιπόν, αυτόν τόν άντρα τόν άγάπησα με όλη τη θέρμη της ήλικας μου, με όλη τη φλόγα της καρδιάς μου. Μία μέρα, ό μαρκήσιος ήρθε να μ' έπισκεφτή στο σπίτι μου. Ήταν ή πρώτη μας συνάντηση... Πριν έβδη σπίτι ό μαρκήσιος, οι φίλοι του τόν είχαν ειδοποιήσει να μη βγή έξω γιατί διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο. Έκείνες τις ήμέρες είχε ανακηρυχτεί ή δημοκρατία, ή επανάστασις έμείνετο άόμοια και ή ά- ριστοκρατία κατεδιώκετο άμειλίχως. Αυτός όμως δέν θέλησε ν' ά- κοούση τις συμβουλές τών φίλων του και ήρθε να με δει. Τό μυτικό του έρωτός μου αυτού, τό ήξερε κι ή Ίωσηφίνα, μία θαυμασία ζο- πέλλα που μπορούσε να θυσιαστή για χάρη μου. Ήταν καρφίρα μου και μόλις ήρθε ό μαρκήσιος, τη διάταξε να περιμένη στην είσοδο του σπιτιού και να μάς ειδοποιήσει άμέσως άν έβλεπε τίποτε τό ύπαιτο... Έξαινα ή Ίωση- φίνα ήρθε τρέχοντας.

— Κυρία ! έκραύγασε ! Στρατιώτες περι- κολούσαν τό σπίτι μας από παντού. Έρχον- ται για έρηννα.

Πετάχτηρα πάνω τρελλή άπ' τό όδο μου. Δέν έμνευ καμιά άμφοβολία ότι στρατιώ- τες αυτοί είχαν έρθει για να πιάσουν τόν ά- γαπημένο μου... Δέν ήξερα τί να κάνω πάνω στην άτελεισία μου, ότα, έξαινα θυμηθήκα ότι στο δωμάτιό που είμαστε είχε μία κρύπτη, την οποία γνωρίζαμε μόνο έγω και ή Ίωση- φίνα... Έσπρωξα τότε γρήγορα-γρήγορα μέσα στην κρύπτη τό μαρκήσιο, ό οποίος λόν κοι- νητέ εκεί—τό θυμόμια κι' ανατοχήμια—που φίλησε την άκρη τών δαχτύλων μου... Σε λίγο ανέβηκαν στο σπίτι οι στρατιώτες. Και δέν βρή- καν, φυσικά, τίποτε τό ύπαιτο. Ένώ όμως έ- τοιμαζόντουσαν να φύγουν, ό έπι κεφαλής αυ- τών άξιωματικός μου είπε :

— Δεσποινίς, έν όνόματι της δημοκρατίας σας συλλαμβάνω !

Τά λόγια του αυτά δέν με τρομάξαν. Τι κι' άν μ' έπαυαν ; Ήξερα ότι λόγω τών ύ- ψηλών μου γνωμιών θα κατοόρθωνα να έλευ- θερωθώ γρήγορα. Άλλά πριν φύγω, έδωσα με τό βλιέμια μου να καταλάβη στην Ίωσηφίνα ότι ό μαρκήσιος βοισκόταν μέσα στην κρύπτη και ότι έπρεπε να τόν βγάλη μόλις άναχο- ρούσασαι.

Η ύσηφίνα κατάλαβε τι ήθελαν και ψιθύ- ρισε :
— Μείνατε ήσυχη, κυρία...

Οι στρατιώτες μ' ώδήγησαν έπειτα στη φυ- λακή, αλλά μετά τρεις βδομάδες, χωρίς στή- λης έλευθερώθηκα, ή πρώτη μου σκέψη ήταν να τρέξω στο σπίτι μου για να μάθω τι άπόγινε. Μόλις έφτασα εκεί κοντά, ρώτησα ένα γειτόνά μου για την Ίωσηφίνα.

— Την Ίωσηφίνα, μου άπάντησε, την πήραν μαζί τους οι στρα- πώτες μόλις έπιασαν και σές...

— Την έπησαν ; έτραύλισα έξαλλη. Πρόφτασε να μείνη τουλά- χιστο λίγα λεπτά σπίτι ;

— Όχι, καθόλου.

Με όμοη κεραννού χύμησα μέσα στο σπίτι μου. Όλα ήσαν νε- κρώ και σιωπηλά... Μητέρα στο δωμάτιό μου κι' έφοξα ένα βλιέμια άγονίας στην κρύπτη... Τό μυτικό κομμάτι που θ' άνοιγε τό σκεπάσι- ο της δέν είχε πειραχτεί. Έτρανα σύγκοιμη... Πινυόμουν... «Όστε λοιπόν ;... Ό μαρκήσιος έμνευ, κλεισμένος και μέσα εισοιδιού μέ- ρες, χωρίς τροφή, χωρίς νερό, χωρίς άέρα ;... Είχε πεθάνει ;... Θεέ μου !.. Θεέ μου !.. Την ίδια στιγμή μία βαρεία μπρονδιά πτώμα- τος χτύπησε στα ρουθούνια μου... Ριχτήρα προς τά πίσω σάν τρελλή και δέν ξέρω πως βρέθηκα μέσα στ' όμάζι μου. Πού ήγίνανα ;... Μήπως ήξερα ; Τό βέβαιο είνε πως δέν ξανατάπησα στο σπίτι μου, στο σπίτι αυτό όπου άφησα νεκρό τόν άγαπημένο μου ! Άλλοι έβγα- λαν τό πτώμα τόν άπ' την κρύπτη και τόν βάφανε...

Χοντρά δάχρυα κυλούσαν τώρα από τά όφραια μάτια της δεσπο- νίδος Λιλόν. Κι' όταν έτελειώσε τη διήγησή της, με ρώτησε θλι- βερά :

— Παραξενεύεστε ύστερ' άπ' όλα αυτά γιατί γέρασα τόσο γρήγορα ;...

Σε λίγο ανέβηκαν στο σπίτι οι στρατιώτες..